

Upíří
Deníky

ZAJETÍ

L.J. SMITH

FRAGMENT

Upíří deníky -

Zajetí

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Lisa J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Aréna smrti

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Vražedná pomsta

Suzanne Collinsová – Hunger Games – Síla vzdoru

Lisa J. Smith

Upíří deníky – Zajetí – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Milý deníčku,“ zašeptala Elena, „je to tak frustrující. Nechala jsem tě v kufru jaguára a jsou dvě hodiny ráno.“ Bodla prstem do podolku své noční košile, jako by držela v ruce pero a právě udělala tečku. Pak zašeptala ještě tišeji a opřela čelo o okno: „A já se bojím jít ven – do tmy – a přinést si tě. Bojím se!“ Znovu bodla prstem a pak, zatímco cítila, jak jí slzy stékají po tváři, váhavě stiskla na mobilu tlačítko nahrávání. Bylo to hloupé plýtvání baterií, ale nemohla si pomoci. *Potřebuje to.*

„Tak jsem tady,“ řekla tiše, „sedím na zadním sedadle auta. Tohle musí být pro dnešek můj deníkový zápis. Mimochodem, pro tuhle cestu jsme si dali pravidlo – já spím na zadních sedadlech jaguára a Matt a Damon pod širákem. Zrovna teď je venku taková tma, že Matta nikde

nevidím... Ale pomalu z toho blázním – pláču a cítím se ztracená – a tolik se mi stýská po Stefanovi...

Musíme se tohohle jaguára zbavit – je příliš velký, příliš červený, příliš křiklavý a příliš zapamatovatelný, právě když se snažíme, aby si nás nikdo nevšiml, zatímco cestujeme do místa, kde budeme moci osvobodit Stefana. Až auto prodáme, budou lapis lazuli a diamantový přívěsek, které mi Stefan dal den předtím, než zmizel, těmi nejcennějšími věcmi, které mi zůstaly. Den předtím, než byl Stefan podvodně odlákán pryč v domnění, že se může zase stát obyčejným člověkem. A teď...

Jak můžu nemyslet na to, co s ním asi *oni* dělají, zrovna v tuhle chvíli – ať už jsou kýmkoliv? Pravděpodobně jsou to kitsune, zlí liškové duchové ve vězení, kterému se říká Ši-ne-Ši.“

Elena se odmlčela, aby si mohla utřít nos do rukávu noční košile.

„*Jak jsem se, proboha, dostala do téhle situace?*“ Zavrtěla hlavou a udeřila do opěradla zařatou pěstí.

„Možná, že kdybych tomu dokázala přijít na kloub, dokázala bych taky vymyslet plán A. Já mám vždycky plán A. A moji přátelé navíc mívají plán B a plán C, aby mi pomohli.“ Když Elena pomyslela na Bonni a Meredith, zamrkala, aby zaplašila slzy. „Ale teď se bojím, že je už nikdy nevidím. A bojím se o celé město Fell’s Church.“

Chvíli jen tak seděla, zařatou pěst na koleni. Tichý hlásek někde uvnitř jí našeptával: „Tak přestaň kňourat, Eleno, a mysl. *Mysli*. Začni od začátku.“

Začátek? Kde byl vlastně začátek? Stefan?

Ne, žila přece ve Fell's Church dlouho předtím, než Stefan přišel.

Pomalou, skoro ospale, mluvila dál do mobilu. „Za-
prvé: kdo jsem? Jsem Elena Gilbertová a je mi osmnáct.“
Ještě o něco pomaleji pokračovala: „Já... myslím, že ne-
ní domýšlivé, když řeknu, že jsem krásná. Kdybych
o tom nevěděla, nesměla bych se nikdy dívat do zrcadla
ani poslouchat komplimenty. Není to něco, na co bych
měla být pyšná – je to prostě něco, co jsem podědila po
mámě a tátovi.“

Jak vypadám? Mám blond vlasy, které mi ve vlnách
spadají na ramena, a modré oči, o nichž někteří lidé tvr-
dí, že mají barvu lapisu lazuli – tmavě modré se zlatavý-
mi skvrnkami.“ Uniklo jí napůl zdušené zasmání. „Mož-
ná proto se líbím upírům.“

Pak sevřela rty a s pohledem upřeným do okolních
temnot pokračovala vážným tónem.

„Hodně kluků mi říkalo, že jsem ta nejandělštější dív-
ka na světě. A já jsem si s nimi pohrávala. Prostě jsem je
využila – kvůli popularitě, kvůli pobavení, už ani nevím.
Jsem upřímná, jo? Pokládala jsem je za hračky nebo tro-
feje.“ Odmlčela se. „Ale bylo v tom ještě něco jiného.“

Celý život jsem čekala, že něco přijde, ale nevěděla jsem, co to má být. Měla jsem pocit, jako bych hledala něco, co rukama nikdy najít nemůžu. Žádné moje intriky a hrátky s nimi se nikdy nedotkly mého... nejhlubšího nitra... dokud nepřišel jeden velice výjimečný chlapec.“ Odmlčela se, polkla a zopakovala to znovu: „Jeden *velmi* výjimečný chlapec.

Jmenoval se Stefan.

A ukázalo se, že není tím, čím se zdál být, normálním – i když úžasným – klukem ve čtvrtáku na střední, s rozcuchanými tmavými vlasy a očima zelenýma jako smaragdy.

Ukázalo se, že Stefan Salvatore je upír.

Skutečný upír.“

Elena se musela odmlčet a několikrát se roztřeseně nadechla, než byla schopná pokračovat.

„A stejně tak úžasný je jeho starší bratr Damon.“

Skousla si ret a uplynula hodně dlouhá doba, než znovu promluvila. „Byla bych se zamilovala do Stefana, kdybych od začátku věděla, že je upír? Ano! Ano! *Ano!* Zamilovala bych se do něho bez ohledu na cokoliv! Ale změnilo to situaci – a změnilo to mě.“ Elena po paměti obkreslovala prstem vzorek své noční košile. „Víš, deníčku, upíři dávají najevo lásku tak, že si vzájemně vyměňují krev. Problém byl v tom... že jsem sdílela krev i s Damonem. Ne dobrovolně, ale protože mě ve dne v noci pronásledoval.“

Povzdechla si. „Damon tvrdí, že ze mě chce udělat upíra a svoji Princeznu noci. Ve skutečnosti má na mysli, že mě chce jenom pro sebe. Ale já bych Damonovi nevěřila vůbec nic, pokud by mi na to nedal své slovo. Má takovou libůstku, že nikdy neporuší dané slovo.“

Elena cítila, jak se jí na rty vkrádá neveselý úsměv, ale teď už mluvila klidně a plynule, na mobil skoro zapoměla.

„Děvče zapletené se dvěma upíry... No, to přece musí skončit potížemi, že? Takže jsem si možná zasloužila to, co se mi stalo.

Umřela jsem.

Ne jenom tak, jako umírají lidé, kterým se zastaví srdce a pak je resuscitují a pak se vrátí zpátky a mluví o tom, že skoro vešli do Světla. Já jsem *vešla* do Světla.

Umřela jsem.

A když jsem se vrátila zpátky – jaké překvapení! Byla jsem upír.

Damon byl ke mně... myslím vlastně milý, když jsem se poprvé probudila jako upír. Možná to je důvod, proč mám pořád... pro něj slabost. Nezneužil mojí situace, i když to snadno mohl udělat.

Ale ve svém životě upíra jsem stihla udělat jenom málo věcí. Stihla jsem si vzpomenout na Stefana a milovat ho víc než kdy dřív – protože už jsem věděla, jak to měl těžké. Musela jsem vyslechnout svoji vlastní zádušní mši.

Chm! Každý by měl mít možnost to udělat. Naučila jsem se nosit vždycky – *vždycky* – lapis lazuli, aby se ze mě nestal uškvařený upír. Musela jsem se rozloučit se svojí mladší čtyřletou sestřičkou Margaret a navštívit Bonni a Meredith... “

Slzy Eleně klouzaly po tvářích, ale tiše pokračovala.

„A pak... jsem umřela znovu.

Umřela jsem tak, jako umírají upíři, když nemají lapis lazuli a ocitnou se na slunci. Nerozpadla jsem se na prach; bylo mi teprve sedmnáct. Ale slunce mi stejně ublížilo. Umírání bylo téměř... pokojné. Tehdy jsem Stefana přinutila slíbit, že se postará o Damona, a myslím, že Damon také v duchu přísahal, že se postará o Stefana. A tak jsem zemřela, Stefan mě držel v náruči a Damon byl u mě... prostě jsem odplula do nikam, jako když člověk usíná.

Pak jsem měla sny, které si nepamatuju, a pak jednoho dne byli všichni hrozně překvapení, protože jsem k nim mluvila skrze Bonni, která má velké parapsychické nadání, chudinka. Myslím, že jsem se ujala funkce ochranného ducha Fell's Church. Městu hrozilo nebezpečí. Museli s ním bojovat a nějak záhadně, právě ve chvíli, kdy si mysleli, že prohráli, jsem byla vržena zpátky do světa živých, abych jim pomohla. A – no, když byla válka vyhraná, zůstaly mi podivné schopnosti, kterým nerozumím. Ale byl tu taky Stefan! Byli jsme zase spolu!“

Elena se pevně objala pažemi, jako kdyby k sobě tiskla Stefana, a představovala si jeho teplou náruč. Držela zavřené oči, dokud se jí nezklidnil dech.

„A když se podíváme na ty moje schopnosti, tak to máme telepatii, kterou můžu používat, pokud je telepaticky vnímavá i osoba, se kterou se chci spojit – což jsou všichni upíři, ale jen do určité míry, pokud si s vámi zrovna v tu chvíli nevyměňují krev. A pak jsou tu moje Křídla.

Je to pravda – já mám Křídla! A ta Křídla mají moc, které by nikdo neuvěřil – jediný problém je, že nemám nejmenší potuchy, jak ji používat. Někdy ji cítím, jako třeba zrovna *ted'*, jak se ze mě snaží vytrysknout, jak se pokouší přimět moje rty, aby ji pojmenovaly, pokouší se přimět moje tělo, aby zaujalo správný postoj. Jsou to *Křídla ochrany* – což zní jako věc, kterou bychom na naší cestě opravdu využili. Ale já si ani nedokážu vzpomenout, jak jsem přiměla fungovat ta stará Křídla – natož abych přišla na to, jak používat tahle nová. Omílám ta slova, dokud si nezačnu připadat jako pitomec – ale vůbec nic se neděje.

Takže jsem znovu lidská bytost – stejně lidská jako Bonnie. Ach, panebože, kdybych se s ní a s Meredith tak mohla zrovna teď vidět! Ale celou dobu si opakuju, že se každou minutou blížím ke Stefanovi. Teda, pokud budeme brát v úvahu, že nás Damon honí sem a tam a všude

možně, abychom setřásli ze stopy každého, kdo by nás snad mohl sledovat.

Proč by nás vůbec měl někdo sledovat? No, víš, deničku, když jsem se vrátila zpátky ze života po životě, nastal přitom tak veliký výron Sil, že to vnímal každý tvor na světě, který dokáže vnímat Síly.

Jak bych jenom mohla vysvětlit Síly? Je to něco, co má úplně každý, ale co lidé – a zvláště parapsychicky nadaní lidé jako Bonnie – vůbec nevnímají. Upíři rozhodně mají Síly a používají je k ovlivňování lidí, kteří pak mají upíry rádi nebo si myslí, že věci jsou jiné, než ve skutečnosti jsou – třeba jako když Stefan ovlivnil sekretářku na naší střední, aby si myslela, že má všechny papíry v pořádku, když ‚přestoupil‘ na naši školu. Nebo používají Síly, aby omráčili jiné upíry nebo tvory temnoty – nebo lidi.

Ale mluvila jsem o výronu Sil, ke kterému došlo, když jsem byla vrácena z nebes na zem. Byl tak veliký, že přivábil dva příšerné tvory z druhé strany světa. Rozhodli se přijít a prozkoumat, co ten výron Sil způsobilo a jestli by ho nějak nemohli využít pro sebe.

Nepřeháním, když mluvím o tom, že jsou z druhé strany světa. Byli to kitsune, zlí lišakodlakové z Japonska. Jsou něco jako naši vlkodlaci – ale mnohem mocnější. Jsou tak mocní, že využili *malachy*, což jsou ve skutečnosti rostliny, ale vypadají jako hmyz a mohou být malí jako špendlíková hlavička nebo tak velcí, že vám uhryz-

nou ruku. *Malachové* se usadí v nervovém systému jedince, rozprostřou se v něm a nakonec se toho dotyčného zmocní zevnitř.“

Elena se nyní třásla a mluvila tlumeným hlasem.

„A to se stalo Damonovi. Jeden malý se dostal do něj a zmocnil se ho zevnitř, takže Damon se stal pouhou Šiničiho loutkou. Zapomněla jsem říct, že ti kitsune se jmenuovali Šiniči a Misao. Misao je holka. Oba mají černé vlasy s rudými konečky, ale Misao je má dlouhé. A měli by být bratr a sestra – ale rozhodně se podle toho nechovají.

A jakmile byl Damon posedlý, Šiniči donutil jeho tělo... dělat hrozné věci. Donutil ho mučit Matta a mě a vím, že dokonce ještě teď ho za to Matt občas má chuť zabít. Ale kdyby viděl to, co jsem viděla já – celé to hubené, vlhké a bílé druhé tělo, které jsem nehty musela vytáhnout Damonovi z páteře – až Damon nakonec omdlel bolestí –, pak by to Matt snad pochopil lépe. *Já* nedokážu vinit Damona z toho, co ho přinutil udělat Šiniči. *Nedokážu*. Damon byl... Nedokážeš si představit, deníčku, jak byl jiný. Byl zlomený. *Plakal*. On byl...

To je jedno, nečekám, že ho ještě takhle uvidím. Ale pokud ještě někdy dostanu zpátky moc svých Křidel, bude mít Šiniči velké potíže.

Myslím, že posledně to byla naše chyba, víš. Nakonec jsme se dokázali postavit Šiničimu a Misao – *ale nezabili jsme je*. Byli jsme příliš morální nebo ušlechtilí nebo co.

A to byla vážná chyba.

Protože Damon nebyl jediný, koho posedl Šiničiho *malach*. Byly tu i dívky, malá děvčata – čtrnáct, patnáct let, i mladší. A několik kluků. Chovali se... jako šílení. Zraňovali sebe i svoje rodiny. Nevěděli jsme, jak je to zlé, dokud nebyla smlouva se Šiničim uzavřená.

Možná jsme byli *amorální*, když jsme uzavřeli smlouvu s ďáblem. Ale oni unesli Stefana – a Damon, který byl tehdy posedlý, jim při tom pomáhal. Jakmile jsme Damona posedlosti zbavili, jediné, co si přál, bylo se od Šiničiho a Misao dozvědět, kde Stefan je, a pak je navěky vyhnat z Fell's Church.

Výměnou za to vpustil Damon Šiničiho do své mysli.

Jestliže upíři mají vášeň pro Síly, kitsune mají vášeň pro vzpomínky. A Šiniči chtěl Damonovy vzpomínky na posledních pár dnů – na dobu, kdy byl Damon posedlý a týral nás... a na dobu, kdy moje Křídla přiměla Damona, aby si uvědomil, že to udělal on. Myslím si, že sám Damon si ty vzpomínky ani nechtěl uchovat, ani na to, co udělal, ani na to, jak se změnil, když tomu musel čelit. A tak dovolil Šiničimu, aby si ty vzpomínky vzal výměnou za to, že mu Šiniči vloží do mysli obraz místa, kde je vězněn Stefan.

Problém je v tom, že jsme věřili Šiničiho slovu, když slíbil, že pak odejde – a Šiničiho slovo neznamená vůbec nic.

Kromě toho od té doby využívá telepatický kanál, který vznikl mezi jeho a Damonovou myslí, a bere si víc a víc Damonových vzpomínek, aniž by o tom Damon vůbec věděl.

Zrovna včera v noci – zastavil nás policista, kterého zajímalo, co dělají tři teenageři v drahém autě tak pozdě v noci. Damon ho ovlivnil, aby nás nechal být. Ale jen o pár hodin později na něho Damon úplně zapomněl.

Damona to děsí. A všechno, co děsí Damona – ne že by to někdy přiznal –, děsí mě *k smrti*.

Také by ses, deníčku, mohl zajímat o to, co tři teenageři *opravdu dělali* uprostřed ničeho, v Union County v Tennessee – tedy podle posledního značení, které jsem viděla. Míříme k jakési Bráně do Temné dimenze... kde Šiniči a Misao zanechali Stefana ve vězení, kterému se říká Ši-ne-Ši. Šiniči uložil tuto informaci pouze do Damonovy mysli a já nedokážu přimět Damona, aby mi řekl víc o tom, jaké to místo vlastně je. Ale je tam Stefan a já se k němu nějak dostanu, i kdyby mě to mělo zabít.

I kdybych se měla naučit zabíjet.

Už nejsem tou líbeznou dívenkou z Virginie, kterou jsem bývala.“

Elena se odmlčela a vydechla. Pak se objala pažemi a pokračovala.

„A proč jde s námi Matt? No, kvůli Caroline Forbesové, která byla mojí kamarádkou od dětství. Ale minulý

rok... když do Fell's Church přišel Stefan, chtěly jsme ho obě. Ale Stefan si nevybral Caroline. A z ní se pak stala moje největší nepřítelkyně.

Caroline se taky stala šťastnou výherkyní, pokud jde o první návštěvu Šiničiho u dívek z Fell's Church. Ale k věci: byla dost dlouho přítelkyní Tylera Smallwooda, než se stala jeho obětí. Zajímalo by mě, jak dlouho vlastně spolu byli a kde je Tyler teď. Jediné, co vím, je, že Caroline se spřáhla se Šiničim, protože se ‚musela vdávat‘. Tak to alespoň sama vysvětlovala. Takže předpokládám – no, to, co předpokládá i Damon. Že bude... mít štěňátka. Mláďata vlkodlaka, víš, deníčku? Protože Tyler je vlkodlak.

Damon říká, že mít děťátko s vlkodlakem člověka změní na vlkodlaka ještě rychleji, než kdyby byl kousnutý – a že v určitou chvíli během těhotenství získá moc být plně člověkem nebo plně vlkodlakem, ale než ta chvíle nastane, je jenom zmateným křížencem.

Smutné je, že Šiniči Caroline nevěnoval už ani pohled, když mu to všechno řekla.

Ale ještě *předtím* byla Caroline tak zoufalá, že obvinila Matta, že ji – že ji znásilnil – během rande, které se nepovedlo. Musela tušit alespoň něco o tom, co Šiniči dělá, protože prohlašovala, že k tomu jejímu ‚rande‘ s Mattem došlo zrovna ve chvíli, kdy ho napadl jeden z obřích *malachů* a zanechal na jeho paži zranění, která vypadala přesně jako škrábance od dívčích nehtů.

Proto Matta začala hledat policie, a to důkladně. Takže jsem ho v zásadě *přinutila*, aby odjel s námi. Carolinin táta je jednou z nejvýznamnějších osob ve Fell's Church – a k tomu se ještě přátelí s okresním prokurátorem v Ridgemontu a s vůdcem jednoho z těch pánských klubů, které mají tajné pozdravy a další věci, jež z člověka dělají „prominentní osobnost“.

Kdybych nepřesvědčila Matta, aby radši utekl, než čelil Carolininým obviněním, Forbesovi by ho zlynčovali. A cítím v sobě hněv jako stravující oheň – není to jenom zlost a ublíženost kvůli Mattovi, ale zloba a pocit, že Caroline zostudila všechny dívky. Protože většina holek nejsou patologické lhářky a neobvinily by kluka takhle neprávem. Tím, co udělala, zahanbila všechny dívky.“

Elena se opět odmlčela, dívala se chvíli na své ruce a pak dodala: „Občas, když dostanu vztek na Caroline, třesou se hrníčky nebo se tužky kutálejí se stolu. Damon říká, že to působí moje aura, moje životní síla, že od té doby, co jsem se vrátila ze života po životě, jsem jiná. A především to činí každého, kdo pije mou krev, neuvěřitelně silným.“

Stefan byl tak silný, že by ho ten lišák nikdy nedokázal vlákat do pastí, kdyby ho Damon nejdřív neoklamal. Dokázali si s ním poradit jenom tehdy, když byl oslabený a obklopený železem. Železo nesevďčí žádnému z tajemných tvorů, a kromě toho se upíři potřebují krmit alespoň

jednou denně, jinak zeslábnu. Vsadila bych se – ne, *jsem si jistá*, že právě tohle proti němu použili.

Proto nedokážu myslet na to, v jakém stavu Stefan asi je právě teď. Ale nesmím si dovolit být příliš vystrašená nebo rozezlená, nebo ztratím kontrolu nad svojí auru. Damon mi ukázal, jak uchovat auru z převážné části v sobě, jako normální lidská dívka. Je zlatavá a krásná, ale nepředstavuje signální oheň pro tvory, jako jsou upíři.

Protože existuje ještě jedna další věc, kterou moje krev – a možná dokonce jenom moje aura – dokáže způsobit. Dokáže... no, tobě, deníčku, můžu říct všechno, co chci, že? Teď moje aura dokáže vyvolat v upírech touhu po mně... takovou, jakou prožívají lidští kluci. Nejenom touhu kousnout, chápeš? Ale líbat se a všechno to ostatní. A tak se přirozeně stahují ke mně, když ji ucítí. Je to, jako kdyby byl celý svět plný včel a já jsem byla jediným květem.

Takže musím trénovat, jak udržet svoji auru skrytou. Pokud se sotva projevuje, můžu být považována za obyčejnou dívku, ne za někoho, kdo umřel a vrátil se zpátky. Ale je těžké neustále pamatovat na to, abych ji skrývala – a *hodně* to bolí, když ji chci najednou stáhnout ve chvíli, kdy zapomenu!

A pak cítím – tohle je jen mezi námi, ano? Jestli si tohle poslechneš, Damone, tak tě prokleju. Ale právě přitom cítím touhu, aby mi Stefan zabořil špičáky do hrdla.

Uvolní to napětí, a to je dobře. Kousnutí upíra bolí, jenom pokud se mu bráníš nebo pokud upír chce, aby to bolelo. Jinak je to prostě skvělý pocit – a pak se dotkneš myslí upíra, který to udělal a... *ach, mně se po Stefanovi tolik stýská!*“

Teď už se Elena třásla. Přestože se usilovně snažila krotit svoji představivost, nedokázala přestat myslet na to, co asi se Stefanem dělají jeho vězňitelé. Zasmušile opět uchopila mobil a nechala na něj kanout slzy.

„Nesmím přemýšlet o tom, co mu asi dělají, protože bych se z toho mohla *doopravdy* zbláznit. Stává se ze mě takovéhle neužitečné, třesoucí se, pomatené stvoření, které chce prostě jenom křičet a nikdy už nepřestat. Každou vteřinu se musím snažit, abych na to *nemyslela*. Protože jenom klidná a rozvážná Elena, která má plán A a B a C, mu dokáže pomoci. Až bude bezpečně v mojí náručí, pak se teprve budu moct třást a plakat – a taky křičet.“

Elena zmlkla, napůl s úsměvem, opřela hlavu o opěrku a hlas měla chraplavý vyčerpáním.

„Teď už jsem unavená. Ale mám alespoň plán A. Potřebuju z Damona dostat víc informací o místě, kam jdeme, o Temné dimenzi a o čemkoliv, co ví o těch dvou vodítkách, které mi Misao dala ohledně klíče, který ode mkne Stefanovu celu.“

Myslím... myslím, že jsem se o tom ještě vůbec nezmínila. Ten klíč, liščí klíč, který potřebujeme, abychom

Stefana dostali z cely, je rozlomený na dva kusy, jež jsou ukryté na dvou různých místech. A když se mi Misao pošklebovala ohledně toho, jak málo o těch místech vím, poskytla mi úplná vodítka o tom, kde jsou. Nikdy ji ani nenapadlo, že skutečně půjdu do Temné dimenze; prostě se předváděla. Ale já si ta vodítka pořád pamatuju, první polovina klíče je ‚uvnitř nástroje stříbrného slavíka‘ a druhá ‚ukrytá v Blodweddově plesovém sále‘.

Potřebuju zjistit, jestli o tom má Damon nějaké ponětí. Protože to vypadá, že jakmile se dostaneme do Temné dimenze, budeme se muset dostat do domů nějakých lidí a na další místa. Aby člověk mohl prohledat plesový sál, bude nejlepší získat pozvání na ples, ne? To zní dost jednoduše, ale ať už to bude stát cokoliv, udělám to. Tak snadné to je.“

Elena odhodlaně vztyčila hlavu, strnula a zašeptala: „Věřil bys tomu? Zrovna jsem vzhlédla a vidím na obloze první známky úsvitu: světle zelenavou, krémově oranžovou a tu nejjemnější akvamarínovou... Propovídala jsem celou noc. Je tu teď takový mír. Zrovna teď se slunce vyhouplo...“

Co to, *sakra*, bylo? Něco zrovna udeřilo o střechu jaгуára. A pořádně hlasitě.“

Elena vypnula diktafon v mobilu. Byla vyplašená: taková rána – a teď ještě škrábavé zvuky na střeše...“

Musí se co nejrychleji dostat z auta.

2.

Elena vystřelila ze zadního sedadla jaguára a odběhla kus dál, než se otočila, aby viděla, co to na auto spadlo.

Byl to Matt. Zrovna se snažil zvednout ze zad.

„Panebože, Matte! Jsi v pořádku? Neublížil sis?“ vykřikla Elena ve stejnou chvíli, kdy na ni Matt úzkostně volal: „Panebože, Eleno – je jaguár v pořádku? Neublížil jsem mu?“

„Matte, copak ses *zbláznil*? A neporanil sis hlavu?“

„Není poškrábaný? A funguje ještě posuvné střešní okno?“

„Žádné škrábance tu nejsou a střešní okno je taky v pohodě.“ Elena sice neměla ani potuchy, jestli střešní okno funguje, ale viděla, že Matt je vylekaný a zmatený. Pokoušel se dostat dolů, aniž by jaguára zablátil, ale moc

mu to nešlo, protože měl ruce i nohy od bahna. A slézt z auta bez použití nohou se ukázalo značně obtížné.

Elena se mezitím rozhlížela. Ona sama už taky jednou spadla z nebe, to je pravda, ale předtím byla už šest měsíců mrtvá a na zem dopadla nahá – a Matt nesplňoval ani jednu z těchto podmínek. V hlavě se jí líhlo prozaičtější vysvětlení.

A tamhle ho máme, opírá se o strom a pozoruje scénu s jemným zlomyslným úsměvem.

Damon.

Měl pevnou postavu; nebyl tak vysoký jako Stefan, ale vznášel se kolem něj jakýsi neurčitý nádech nebezpečí, který to více než vynahrazoval. Jako vždy byl bezvadně oblečený: černé džíny od Armaniho, černá košile, černá kožená bunda a černé boty, což všechno ladilo s jeho bezstarostně rozčuchanými černými vlasy a tmavými očima.

Elena si náhle uvědomila, že má na sobě jen dlouhou bílou noční košili, kterou si vzala s sebou s myšlenkou, že by si pod ní mohla měnit prádlo při nocování v přírodě, pokud by to bylo nutné. Problém byl, že to obvykle dělala za úsvitu, ale dneska její pozornost odvedl deník. A stručně řečeno, noční košile prostě nebyla tím správným oblečením pro ranní boj s Damonem. Nebyla průsvitná, látka se spíš blížila flanelu než nylonu, ale byla *krajková*, hlavně u krku. A krajka kolem krásné šíje je

pro upíra – jak jí řekl Damon – jako mávat rudým hadrem před očima rozzuřeného býka.

Elena zkřížila paže na prsou. Také se přesvědčila, že má auru úhledně staženou.

„Vypadáš jako Wendy,“ řekl jí Damon s hříšným, zářivým a jednoznačně uznalým úsměvem a pochvalně přikývl.

Ale Elena se nenechala obloudit lichotkami. „Která Wendy?“ zeptala se a v tom okamžiku si vybavila jméno dívky z *Petra Pana* a v duchu se ošila. Elena byla vždycky šikovná na pádné odpovědi. Ovšem problém byl, že Damon je lepší.

„Proč Wendy... drahoušku,“ opáčil Damon mazlivým hlasem.

Elena se uvnitř zachvěla. Damon slíbil, že ji nebude ovlivňovat – že nebude využívat svých telepatických schopností, aby vymazal nebo zmanipuloval její mysl. Ale občas měla pocit, že se k té hranici nebezpečně blíží. Ano, rozhodně je to Damonova vina, pomyslela si Elena. Nechová vůči němu jiné city – než, no, sesterské. Ale Damon to nikdy nevzdá, bez ohledu na to, kolikrát ho odmítla.

Za Elenou se ozvalo žuchnutí a mlasknutí, které nepochybně znamenalo, že se Matt konečně dostal ze střechy jaguáru. Okamžitě se vmísil do šarvátky.

„Neříkej Eleně *drahoušku*!“ křikl na Damona a obrá-

til se k Eleně: „Wendy je zřejmě jméno jeho nejnovější děvenky. A – a – a víš, co udělal? Jak mě dneska ráno vzbudil?“ Matt se chvěl rozhořčením.

„Zvedl tě a hodil tě na střechu auta?“ odhadla Elena. Mluvila s Mattem přes rameno, protože ranní větřík se snažil jí přilepit noční košilku na tělo. Zrovna teď si nepřála mít Damona za zády.

„Ne! Teda chci říct jo! Ne i jo! A přitom se ani neobtěžoval použít ruce! Prostě udělal takhle...“ Matt mávl paží „... a nejdřív mě vymáchal v bahnitě díře a pak už jenom vím, jak jsem dopadl na jaguára. Mohlo to ublížit střešnímu oknu – nebo *mně*! A teď jsem celej od bahna,“ dodal Matt a znechuceně se prohlížel, jako kdyby mu to došlo teprve teď.

Damon promluvil: „Ale *proč* jsem tě zvedl a nechal tě spadnout? Co jsi dělal právě v tu chvíli, kdy jsem mezi nás, ehm, vložil poněkud větší vzdálenost?“

Matt zrudl až po kořínky svých světlých vlasů.

„Držel jsem klacek,“ řekl obranným tónem.

„Klacek? Takový klacek, jaký se dá najít všude podél cest? Takový klacek?“

„Našel jsem ho u cesty, ano!“ Pořád ten obranný tón.

„Ale zdá se, že se s ním stalo něco podivného.“ Z ničeho nic Damon vytáhl velmi dlouhý a masivní kůl, který měl jeden konec zúžený do velice ostré špice. Rozhodně byl z tvrdého dřeva: podle vzhledu z dubu.

Zatímco Damon prohlížel ‚klacek‘ ze všech stran s výrazem totálního překvapení, Elena se obrátila k Mattovi.

„Matte!“ okřikla ho vyčítavě. Tohle byla zatím nejhorší fáze studené války mezi oběma chlapci.

„Prostě jsem si myslel,“ pokračoval Matt tvrdohlavě, „že je to dobrý nápad. Když spíme v noci venku a... a mohl by se tu objevit *další* upír.“ Elena se už zase obrátila a chtěla Damona chlácholit, když Matt vybuchl nanovo.

„Jenom jí řekni, jak jsi mě doopravdy vzbudil!“ vztekal se. Pak, aniž dal Damonovi možnost cokoliv říct, pokračoval: „Zrovna jsem otvíral oči, když na mě hodil *tohle!*“ Matt se naklonil k Eleně a cosi jí ukázal. Elena si to v rozpacích vzala a obracela to v ruce. Vypadalo to jako špaček tužky, ale mělo to jinou barvu, takovou červenohnědou.

„Tohle na mě upustil a řekl ‚škrtni si dva,‘“ pokračoval Matt. „Zabil dva lidi – a ještě se tím chvástal!“

Elena špaček v ruce držet nechtěla. „Damone!“ vykřikla úzkostně a snažila se něco vyčíst z jeho naprosto nečitelného obličeje. „Damone – tys přece ne – ne doopravdy...“

„Nepros ho, Eleno. To, co musíme udělat...“

„Kdybyste mě nechali říct alespoň slovo,“ ozval se Damon už skutečně podrážděně. „Než jsem k té tužce

stačil cokoliv dodat, *kdosi* se mě pokusil na místě probodnout, a to dokonce ještě dřív, než vylezl ze spacáku. A přitom vůbec nešlo o lidi. Byli to upíři, hrdlořezové, najatí zabijáci – a byli posedlí Šiničiho malachy. Stopovali nás. Dostali se až do Warrenu v Kentucky, asi se vyptávali na auto. Rozhodně se toho vozu musíme zbavit.“

„Ne!“ protestoval Matt. „To auto – to auto pro Stefana a Elenu hodně znamená.“

„Ne, to auto znamená hodně pro *tebe*,“ opravil ho Damon. „A měl bych zdůraznit, že jsem musel nechat svoje ferrari v potoce, abych vás mohl vzít na tenhle malý výlet.“

Elena zvedla ruku. Už nechtěla nic slyšet. Měla to auto ráda. Bylo velké, jásavě červené, efektní a svižné – a připomínalo jí, jak se se Stefanem cítili toho dne, kdy jí ho koupil, když oslavovali začátek nového společného života. Stačilo se na něj jen podívat a vzpomněla si na ten den, cítila Stefanovu paži kolem ramen a viděla, jak se na ni díval, když k němu vzhlédla – v zelených očích mu pohrávalo uličnictví a radost z toho, že jí daroval něco, po čem toužila.

Elena si s hanbou a zlostí uvědomila, že se třese a že má oči plné slz.

„Vidíš,“ spaloval Matt Damona pohledem. „Teď jsi ji rozplakal.“

„*Já* že jsem ji rozplakal? *Já* jsem nebyl ten, kdo tu zmínil mého drahého mladšího bratra, který nás opustil,“ prohlásil Damon uhlazeně.

„*Prostě toho nechte! Hned teď! A oba dva,*“ zakřičela na ně Elena a pokoušela se znovu ovládnout. „A nechci tuhle *tužku*, jestli proti tomu nic nemáte,“ dodala a držela špačka co nejdál od sebe.

Když si ho Damon vzal, otřela si Elena ruce o noční košili. Při pomýšlení na upíry, kteří se jí ženou po stopě, se lehce otřásla.

Pak se zapotácela a najednou ucítila teplou silnou paži, která ji podepřela, a Damonův hlas řekl: „Potřebuješ trochu čerstvého vzduchu a já se postarám, abys ho dostala.“

Najednou se Elena ocitla v Damonově náručí a cítila, jak stoupají vzhůru.

„Damone, můžeš mě, prosím, pustit?“

„Hned teď, drahoušku? Je to celkem vysoko...“

Elena dál protestovala, ale bylo jí jasné, že ji Damon neposlouchá. A čerstvý ranní vzduch jí skutečně trochu pročistil hlavu, ačkoliv ji zároveň roztřásla zima.

Pokoušela se třas zastavit, ale nemohla si pomoci. Damon se na ni podíval a k jejímu překvapení učinil pohyb, jako by chtěl sundat bundu. Elena ho spěšně zastavila: „Ne, ne – jen jed’ – tedy vlastně leť, to je dobrý.“

„A dávej pozor na nízko letící racky, jasně,“ dodal Damon vážně, ale koutek se mu kroutil úsměvem. Elena musela odvrátit tvář, protože hrozilo, že se rozesměje.

„Kdy ses naučil zvedat lidi do vzduchu a pouštět je na auta?“ vyzvídala.

„Ale, teprve nedávno. Bylo to jako lítání – výzva. A ty víš, že já mám výzvy rád.“

Shlížel na ni s uličnickým pohledem v očích, v těch černočerných očích s předlouhými řasami, kterých bylo pro kluka škoda. Elena si připadala lehoučká jako chmýří pampelišky a také trošku omámená, skoro až přiopilá.

Už jí bylo mnohem tepleji, protože – jak si uvědomila – ji Damon zahalil do své aury, která hrála. Nejen co se týče teploty, ale také opojným, téměř opilým obdivem, když ji hltal očima – její oči, tvář, vlasy, které se jí bez tížně vznášely jako oblak tekutého zlata kolem ramenou. Elena si nemohla pomoci a začervenala se. A téměř slyšela jeho myšlenky, že červenání jí moc sluší, růžová hezky kontrastuje s její světlou pletí.

A stejně jako bylo červenání bezděčnou fyzickou reakcí na jeho teplo a obdiv, cítila Elena i citovou reakci – vděk za to, co udělal, i za jeho obdiv a také bezděčné uznání pro samotného Damona. Včera v noci jí zachránil život. Pokud ví něco o upírech posedlých Šiničiho malachy, o upírech hrdlořezech, pak si ani nedovede předsta-

vit, co by jí taková stvoření udělala, a ani si to představit nechtěla. Mohla být jen šťastná, že Damon byl tak chytrý a ano, i tak nelítostný, že se o ně postaral dřív, než se k ní dostali.

A musela by být slepá nebo prostě jen hrozně hloupá, kdyby si neuvědomovala, že Damon je úžasný. Poté, co dvakrát umřela, ji tato skutečnost neovlivňovala natolik, jako by tomu bylo u jiných dívek, přesto to byl prostě fakt, ať už byl Damon zasmušilý nebo jí věnoval jeden ze svých vzácných nefalšovaných úsměvů, které si zřejmě schovával jenom pro Elenu.

Ale problém byl, že Damon je upír, takže může číst v její mysli, zvláště když je Elena takhle blízko a jejich aury se prostupují. A Damon si vážil toho, že si ho Elena váží, takže vznikal jakýsi nekonečný stupňující se vír obdivu, který si žil vlastním životem. Než si mohla Elena plně uvědomit, že se její hradby hrouť, její beztlížné tělo jako by bylo o něco těžší, jak se přizpůsobovalo Damonovým pažím.

Dalším problémem bylo, že Damon ji neovlivňoval; byl v tom víru lapený stejně jako Elena – ještě víc, protože vůči němu neměl žádné zábrany. Elena je měla, ale začínaly se stírat a rozpouštět. Nedokázala pořádně myslet. Damon na ni hleděl se zájmem a s pohledem, který velmi dobře znala – jenom si nedokázala vzpomenout odkud.

Elena ztratila schopnost logicky myslet. Prostě se vyhřívala v teplých paprscích Damonovy láskyplné péče, užívala si, jak ji drží, miluje a pečuje o ni s takovou intenzitou, že ji to zasáhlo do hloubi duše.

A když se Elena vzdala, vzdala se naprosto. Téměř bez vědomého úsilí zaklonila hlavu, odhalila hrdlo a zavřela oči.

Damon jí něžně upravil polohu hlavy, podepřel ji jednou rukou a pak ji políbil.

Čas se zastavil. Elena zjistila, že instinktivně tápe po mysli toho, kdo ji tak sladce líbá. Neuměla doopravdy docenit polibek, dokud neumřela, nestala se duchem a nebyla pak vrácena na zem s auru, která odhalovala myšlenky, slova a dokonce i mysli a duše druhých lidí. Bylo to, jako by získala úžasný další smysl. Když se dvě aury takto zblízka mísí, jsou duše obou odhalené do naha.

Napůl vědomě nechala Elena svoji auru se rozvinout a téměř okamžitě se setkala s Damonovou myslí. Ta se před ní k jejímu překvapení stáhla. To nebylo správné. Dokázala ji na okamžik zachytit, dřív, než se skryla za velký tvrdý kámen, úplný balvan. To jediné, co zůstalo venku před balvanem – který jí připomínal obrázek meteoritu, který kdysi viděla, s rozrytým a ohořelým povr-

chem –, byly základní mozkové funkce a malý chlapec, připoutaný k balvanu okovy na rukou a nohou.

Elena byla v šoku. Ať už viděla cokoliv, věděla, že je to jen metafora a že nemůže na první pohled usoudit, co ta metafora znamená. Symboly před ní představují Damonovu obnaženou duši, ovšem v podobě, v jaké to její vlastní mysl dokáže chápat a interpretovat, jen pokud se na ni dokáže podívat ze správné perspektivy.

Ale instinktivně věděla, že vidí něco důležitého. Prožila závratnou slast a omamnou sladkost splynutí dvou duší. A nyní ji láska a zájem vedly k tomu, aby se pokusila navázat komunikaci.

„Je ti zima?“ zeptala se toho chlapce, jehož řetězy byly dost dlouhé, aby si mohl pažemi obejmout skrčené nohy. Na sobě měl otrhaný černý oděv.

Tiše přikývl. V jeho tváři byly velmi nápadné obrovské tmavé oči.

„Kam patříš?“ zeptala se Elena váhavě a přemýšlela, jak by to dítě mohla zahřát. „Snad ne dovnitř *tohohle*?“ ukázala na obrovský balvan.

Dítě opět přikývlo. „Tady je tepleji, ale on už mě dovnitř nepustí.“

„On?“ Elena neustále pátrala po známkách přítomnosti Šiničiho, zlovolného liščího ducha. „Jaký ‚on‘, miláčku?“ Mezitím si k němu klekla a objala chlapce pažemi – byl chladný, ledově chladný, a kov mrazivě studil.

„Damon,“ zašeptal malý otrhaný chlapec. Poprvé za celou dobu spustil oči z její tváře a bázně se rozhlédl.

„To *Damon* ti tohle udělal?“ Elena začala mluvit hlasitě, ale větu dokončila stejně tiše, jako byl chlapcův šepot, když k ní obrátil prosebný pohled a zoufale jí poklepal na rty jako malé drápkaté koťátko.

Tohle všechno jsou jen symboly, připomínala si Elena. Díváš se na Damonovu mysl – na Damonovu duši.

Ale je to tak doopravdy? ozvala se náhle její logická mysl. Nebylo to snad tak – před dlouhou dobou, když jsi dělala tohle s někým jiným – a viděla jsi v něm celičkový svět, celý kraj plný lásky a nádhery zalité měsíčním světlem? A to všechno symbolizovalo běžnou zdravou činnost normální, i když výjimečné mysli. Elena si nyní nedokázala vybavit jméno té osoby, ale pamatovala si tu nádheru. Věděla, že její vlastní mysl by použila tyto symboly, aby se představila druhé bytosti.

Ne, uvědomila si náhle a s určitostí: nevidí Damonovu duši. Damonova duše je někde uvnitř toho obrovského těžkého balvanu. Žije stísněný v té ohyzdné věci a *chce* to tak. Jediné, co zůstává venku, je nějaká prastará vzpomínka z jeho dětství, chlapec, kterému bylo zakázáno vstoupit do zbytku jeho duše.

„Jestli tě sem vyhnal Damon, kdo jsi pak ty?“ zeptala se Elena pomalu, aby prověřila svoji teorii, a vpíjela se pohledem do černočerných očí dítěte, do jeho tmavých